

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-772/05
Бања Лука, 4.5.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Бајић Петра, као предсједника вијећа, те Гојковић Стаке, Осмић Дарка, Томић Биљане и Попадић Горјане, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Б. Д. из Б., кога заступа пуномоћник В. Ж., адвокат из Б., против туженог ОДП С. Т. из Б., кога заступа пуномоћник С. М., адвокат из Б., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Округног суда у Б. број Гж-64/2002 од 16.8.2005. године, на сједници вијећа одржаној 4.5.2006. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се уважава, укида се пресуда Округног суда у Б. број Гж-64/2002 од 16.8.2005. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. број П-1325/99 од 2.4.2001. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца којим тражи да се поништи рјешење тужене о коришћењу отказног рока број 2271/99 од 10.10.1999. године и тужена обавезе да тужиоца врати на посао и да му исплати плате за сваки мјесец радног мјеста гумар-вулканизер и накнаду за топли оброк, уз накнаду трошкова парничног поступка.

Другостепеном пресудом Округног суда у Б. број Гж-64/2002 од 16.8.2005. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужилац побија другостепену одлуку због погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се ревизија као неоснована одбије.

Ревизија је основана.

У овој парници тужилац захтјева: да се поништи као незаконито рјешење туженог о коришћењу отказног рока број 2271/99 од 10.10.1999. године; да се тужени обавезе да га врати на посао и да се тужени обавезе да му исплати плате радног мјеста гумар-вулканизер за сваки мјесец почев од 11.12.1999. године и накнаду топлог оброка.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде првостепени суд је утврдио: да је рјешењем директора туженог број 183/98 од 6.2.1998. године тужилац примљен у радни однос код тужене на неодређено вријеме на радно мјесто аутомеханичара почев од 9.2.1998. године; да је рјешењем директора туженог од 10.5.1999. године, тужилац као радник на радном мјесту гумар-вулканизер упућен на чекање у трајању од 6 мјесеци; да је рјешењем директора туженог од 10.10.1999. године одређено да ће тужилац користити отказни рок у трајању од мјесец дана и то од 10.11. до 11.12.1999. године и да по истеку тог отказног рока тужиоцу престаје радни однос; да је против овог рјешења тужилац изјавио приговор управном одбору туженог који о приговору није

одлучио; да је рјешењем директора туженог број 2538/99 од 15.12.1999. године одређено да тужиоцу престаје радни однос истеком отказног рока, дана 11.12.1999. године; да је наведена рјешења тужилац примио лично, а да против рјешења од 10.5.1999. године и рјешења од 15.12.1999. године није изјављивао приговор, те да је пресудом Врховног суда Републике Српске број У-262/98 од 21.9.1999. године поништено рјешење Владе Републике Српске број 02/1-020-928/98 од 12.6.1998. године о именовану М. Ђ. за директора тужене, а по тужби С. М.

Код оваквог стања ствара првостепени суд је закључио да је рјешење о престанку радног односа тужиоцу од 15.12.1999. године, постало коначно и правоснажно, па да стога тужиоцу не припада право да тужбом тражи поништење рјешења о престанку радног односа, па да нема мјеста поништењу рјешења о коришћењу отказног рока и да му не припада право да тражи враћање на посао, накнаду плате и топлог obroка. Приговор тужиоца да је наведена рјешења донио директор М. Ђ., који није био овлаштен да их потпише јер је рјешење о његовом именовану за директора поништено пресудом Врховног суда Републике Српске, првостепени суд није прихватио, с обзиром да је закључио да је рјешење о престанку радног односа коначно и правоснажно.

Другостепени суд је, прихватајући чињенично утврђење првостепеног суда закључио да је рјешењем туженог о упућивању тужиоца на чекање постало коначно и правоснажно, што искључује могућност оцјене законитости поступка у коме је та одлука донесена и којом је утврђено да је престала потреба за радом тужиоца. Како тужилац није тражио, а ни предлагао никакве доказе да су постојали услови да се распореди на друго радно мјесто, другостепени суд сматра да су се стекли услови из члана 64. став 2. Закона о радним односима („Сл. гласник РС“, бр. 25/93 до 10/98, даље ЗРО) за престанак радног односа тужиоцу истеком отказног рока 11.12.1999. године. Из ових разлога је другостепени суд жалбу тужиоца одбио и првостепену пресуду потврдио.

Из списка предмета произлази да је пресудом Врховног суда Републике Српске број У-262/98 од 21.9.1999. године поништено рјешење Владе Републике Српске број 02/1-020-928/98 од 12.6.1998. године о именовану М. Ђ. за директора туженог, а по тужби С. М., ранијег директора туженог. Из образложења ове пресуде произлази да је М. Ђ. наведеним актом именован за директора тужене супротно одредбама члана 71. у вези са чланом 68. став 1. Закона о државним предузећима („Службени гласник Републике Српске“, бр. 3/95, 4/96, 21/96 и 3/97), јер да С. М. претходно није био разрјешен те дужности, па да остаје на снази рјешење којим је С. М. именован на ту дужност.

Рјешење о коришћењу отказног рока које тужилац побија у овој парници донио је и потписао у својству директора туженог М. Ђ. 10.11.1999. године, према утврђењу нижестепених судова, иако носи датум 10.10.1999. године.

Одредбом члана 2. ЗРО прописано је да о правима, обавезама и одговорностима радника у предузећу одлучује пословодни орган, тј. директор, односно приватни послодавац, уколико овим законом није другачије одређено.

За правилну примјену материјалног права у конкретном случају било је нужно утврдити да ли је у вријеме доношења оспореног рјешења о коришћењу отказног рока тужиоцу М. Ђ. имао законско овлашћење за његово доношење, како је то основано тужилац приговарао током поступка, па и у ревизији. Разлози првостепеног суда да ова чињеница није од утицаја на одлуку у спору не могу се прихватити ваљаним, а другостепени суд није уопште изнио своје суђење у погледу законитости оспореног рјешења са аспекта законских овлашћења доносиоца. При томе треба напоменути да је за правилну оцјену да ли је М. Ђ. био овлашћен да донесе оспорено рјешење потребно утврдити када је пресуда о поништењу акта о његовом именовану достављена туженом, јер од тог момента М. Ђ. нема законских овлашћења директора, па ни овлашћења која произлазе из одредбе члана 2. ЗРО. Исто тако, потребно је утврдити да ли је Влада Републике Српске, након доношења пресуде Врховног суда Републике Српске број У-262/98, евентуално

прије доношења оспореног рјешења о отказном року тужиоцу, донијела поновно акт о именовању М. Ђ. за директора туженог.

Како због погрешног приступа другостепеног суда у разрјешењу ове правне ствари чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, нема услова за преиначење оспорене пресуде. Стога је примјеном одредбе члана 250. став 2 у вези са чланом 456. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 58/03, 85/03 и 74/05) одлучено као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић